

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 356/2019
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марко Митић, адвокат из ..., против тужене Општине Нишка Бања, чији је пуномоћник Душан Весковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 6242/16 од 11.09.2018. године, у седници одржаној 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 6242/16 од 11.09.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија, тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 6242/16 од 11.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 2426/16 од 22.09.2016. године, првим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати, и то за претрпљене физичке болове износ од 30.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 20.000,00 динара и на име умањења животне активности износ од 40.000,00 динара, све са законском затезном каматом од пресуђења 22.09.2016. године, па до коначне исплате. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да јој се исплате већи износи од досуђених, и то за претрпљене физичке болове од досуђених 30.000,00 динара до тражених 50.000,00 динара, за претрпљени страх од досуђених 20.000,00 динара до тражених 50.000,00 динара, као и на име умањења животне активности од досуђених 40.000,00 динара до тражених 50.000,00 динара, као неоснован. Трећим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 40.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 6242/16 од 11.09.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији

одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18).

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне штете због уједа пса луталице. У конкретном случају, Врховни касациони суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним ставом који је изражен кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, док се оспоравањем пасивне легитимације тужене заправо оспорава утврђено чињенично стање, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, због чега је одлучено као у првом ставу изреке. Правноснажна пресуда приложена уз ревизију другачије садржине не указује и нужно на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Са изнетих разлога на основу члана 404. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 03.03.2016. године. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић